

są zrównane z naruszeniem istotnych przepisów proceduralnych, których nieprzestrzeganie niezależnie od konkretnych skutków naruszenia prowadzi do nieważności czynności prawnej, tak że sąd ma obowiązek rozstrzygnięcia w przedmiocie skargi na nią, bez możliwości rozważenia zwrócenia sprawy organowi administracyjnemu celem zgodnego z prawem zakończenia procedury?

⁽¹⁾ Dz.U. L 302, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 253, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia (Bułgaria) w dniu 21 stycznia 2013 r. — Global Trans Lodzhistik OOD przeciwko Nachalnik na Mitnitsa Stoliczna

(Sprawa C-30/13)

(2013/C 108/33)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administrativen sad Sofia — grad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Global Trans Lodzhistik OOD

Strona pozwana: Nachalnik na Mitnitsa Stoliczna

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy z art. 243 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ⁽¹⁾ z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny interpretowanego w związku z art. 245 tego rozporządzenia oraz z zasadami prawa do obrony i prawomocności wynika, że dopuszcza on uregulowanie krajowe takie jak art. 220 i art. 211a Zakon za mitnitsite (kodeks celny), zgodnie z którym zaskarżeniu podlega nie tylko decyzja służb celnych, na podstawie której dokonuje się wymiaru dodatkowego długu celnego w celu jego późniejszego poboru i to nawet, gdy w okolicznościach postępowania przed sądem odsyłającym może zostać wydana decyzja ostateczna w rozumieniu art. 181a ust. 2 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 ⁽²⁾ z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny w celu ustalenia długu celnego?
- 2) Czy art. 243 ust. 2 rozporządzenia nr 2913/92 dotyczący złożenia środka zaskarżenia należy interpretować w ten sposób, że nie przewiduje on, że dla dopuszczalności postępowania sądowego w pierw ostateczna decyzja musi zostać zaskarżona w drodze środków administracyjnych?

3) Czy art. 181a ust. 2 rozporządzenia nr 2454/93 w okolicznościach postępowania przed sądem odsyłającym należy interpretować w ten sposób, że w przypadku nieprzestrzegania przewidzianego w tym przepisie postępowania z punktu widzenia zasad prawa do bycia wysłuchanym oraz prawa do złożenia sprzeciwu, decyzja organów celnych wydana z naruszeniem tych zasad nie stanowi ostatecznej decyzji w rozumieniu powołanego przepisu, lecz jest jedynie częścią postępowania w sprawie wydania decyzji ostatecznej? Czy w innym przypadku w okolicznościach postępowania przed sądem krajowym przepis ten należy interpretować w ten sposób, że decyzja wydana z dopuszczeniem się ww. uchybień proceduralnych bezpośrednio podlega sądowej kontroli i sąd ma obowiązek do wydania rozstrzygnięcia w sprawie skargi na nią?

4) Czy art. 181a ust. 2 rozporządzenia nr 2454/93 w okolicznościach postępowania przed sądem odsyłającym i w świetle zasady proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że w przypadku nieprzestrzegania przewidzianego w tym przepisie postępowania z punktu widzenia zasad prawa do bycia wysłuchanym oraz prawa do złożenia sprzeciwu, decyzja wydana z naruszeniem tych zasad jest nieważna z powodu istotnych błędów w procedurze, które są zrównane z naruszeniem istotnych przepisów proceduralnych, których nieprzestrzeganie niezależnie od konkretnych skutków naruszenia prowadzi do nieważności czynności prawnej, tak że sąd ma obowiązek rozstrzygnięcia w przedmiocie skargi na nią, bez możliwości rozważenia zwrócenia sprawy organowi administracyjnemu celem zgodnego z prawem zakończenia procedury?

⁽¹⁾ Dz.U. L 302, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 253, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 29 stycznia 2013 r. — Martin Grund przeciwko Landesamt für Landwirtschaft, Umwelt und ländliche Räume des Landes Schleswig-Holstein

(Sprawa C-47/13)

(2013/C 108/34)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Martin Grund

Strona pozwana: Landesamt für Landwirtschaft, Umwelt und ländliche Räume des Landes Schleswig-Holstein

Uczestnik postępowania: Pełnomocnik interesu federalnego przy Bundesverwaltungsgericht

Pytanie prejudycjalne

Czy grunt rolny stanowi trwały użytek zielony w rozumieniu art. 2 pkt 2 rozporządzenia ⁽¹⁾, jeżeli aktualnie i od co najmniej pięciu lat jest wykorzystywany pod uprawę traw lub innych upraw zielnych, ale grunt ten w tym okresie nie jest orany i zamiast dotychczasowych upraw zielnych (tutaj: trawy koniczynowej) prowadzone są inne uprawy zielne (tutaj: trawa polowa), czy też chodzi w tych przypadkach o plodozmian, który wyklucza powstanie trwałego użytku zielonego?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 796/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu administracji i kontroli przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1782/2003 ustanawiającego wspólne zasady dla systemów pomocy bezpośredniej w zakresie wspólnej polityki rolnej oraz określonych systemów wsparcia dla rolników; Dz.U. L 141, s. 18

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Central Administrativo Norte (Portugalia) w dniu 4 lutego 2013 r. — Marina da Conceição Pacheco Almeida przeciwko Fundo de Garantia Salarial, IP, Instituto da Segurança Social, IP

(Sprawa C-57/13)

(2013/C 108/35)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Central Administrativo Norte.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Marina da Conceição Pacheco Almeida.

Strona pozwana: Fundo de Garantia Salarial, IP, Instituto da Segurança Social, IP.

Pytania prejudycjalne

Czy w konkretnej dziedzinie gwarantowanych roszczeń pracowniczych w przypadku niewypłacalności pracodawcy prawo Unii, a w szczególności art. 4 i 10 dyrektywy 80/987/EWG ⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się ono przepisowi prawa krajowego gwarantującemu jedynie roszczenia, które stały się wymagalne jedynie na sześć miesięcy przed wniesieniem wniosku o ogłoszenie upadłości pracodawcy, nawet wówczas, gdy pracownik wystąpił przeciwko niemu do sądu pracy w celu sądowego ustalenia dłużnej kwoty i jej przymusowej windykacji?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 20 października 1980 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. L 283, s. 23).

Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2013 r. — Parlament Europejski przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-65/13)

(2013/C 108/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: A. Tamás i J. Rodrigues, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji z dnia 26 listopada 2012 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 odnośnie do kojarzenia ofert zatrudnienia i wniosków o zatrudnienie oraz ich równoważenia oraz ponownego ustanowienia EURES;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności Parlament Europejski podnosi jeden tylko zarzut dotyczący naruszenia art. 38 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 ⁽¹⁾. Wydając zaskarżoną decyzję, Komisja nadużyła bowiem uprawnień przyznanych jej przez ustawodawcę Unii.

W istocie art. 38 wspomnianego rozporządzenia przyznaje Komisji wyłącznie uprawnienia wykonawcze, których granice wynikają z art. 291 TFUE. Zdaniem Parlamentu postanowienie to należy interpretować w ten sposób, że nie zezwala ono na wydawanie aktów o zasięgu generalnym, które uzupełniałyby niektóre, inne niż istotne, elementy aktu ustawodawczego. Jedynie akty ustawodawcze lub akty delegowane w rozumieniu art. 290 TFUE mogą uzupełniać inne niż istotne elementy aktu podstawowego.

Tymczasem akt wydany przez Komisję, mający charakter aktu wykonawczego w rozumieniu art. 291 TFUE, uzupełnia także niektóre, inne niż istotne, elementy rozporządzenia (UE) nr 492/2011. W rezultacie Parlament uważa, że gdyby uzupełnienie innych niż istotne elementów rozporządzenia (UE) nr 492/2011 było konieczne, Komisja powinna była, w braku uprawnienia do wydania aktu delegowanego w rozumieniu art. 290 TFUE, przedstawić ustawodawcy wniosek legislacyjny, który uzupełniałby lub zmieniał akt podstawowy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii (Dz.U. L 141, s. 1).